

Egy test

Szikrázó napsütésben sétáltam a Váci út felől a körút irányába a Nyugati-felüljárótól jobbra. Átlagos forgalom mellett az ebben az időszakban szokásos mennyiségű járókelő lepte el a járdát, de senki sem pillantott fel az égre, mert vagy a kirakatokat nézte, vagy a többi járókelőt. A zöld jelzést próbálta kiszugerálni a gyalogátkelő automata lámpájából vagy épp ellenkezőleg, azzal mit sem törődve ugrásra készen kereste az elhaladó autók közötti esetleg felvillanó pár másodpercnyi, relatív biztonságos átsuhanást lehetővé tevő hézagot. Ahogy az ezekben az évtizedekben lenni szokott, a járókelők jelentős részének figyelmét leginkább a mobiltelefonjuk kötötte le és a környezetükre csak a legszükségesebb esetben, akkor is csak minimális figyelmet fordítottak. A legóvatosabbak is maximum a lábuk elé szegeztek tekintetük, nehogy valami olyasmibe lépjenek, amit aztán nem szeretnének hazáig hurcolni.

Talán ez, de az is lehet, hogy a ragyogóan fényes, szinte abszolút felhőmentes égbolt volt az oka, hogy először senkinek sem tűnt fel az a jelentéktelen méretű pötty. Pedig az a pontocska lassan, de biztosan egy apró folttá növekedett. Én is csak jóval később vettem észre, amikor már a járókelők kis csoportjainak korábban határozott, sietős léptei lassabbá és bizonytalanabbá váltak, ahogy a szemeiket bőven a horizont fölé emelték. Többen meg is álltak és felfelé nyújtott karjukkal próbálták mások figyelmét is az akkor már eltagadhatatlanul jelen levő, és lassan, de biztosan a hold méretét is célba vevő, egyáltalán nem mindennapi égi tüneményre irányítani. De ekkor már nem csak egy felismerhetetlen valami volt. Egyértelműen egy hatalmas kődarabnak tűnt, melyet tűz ölel körül és füstöt hagy maga után.

Most persze arra gondol a nyájas olvasó, hogy bizonyára vakok voltunk, hogy nem láttuk a csíkot, amit húzott, hiszen, ha a pont kicsi is, a csík hosszú, ami valóban így van. A probléma csak az, hogy a „csík” – vagy nevezzük nevén a gyereket, a csóva – mindig a légkörbe lépett égitest mögött van és ahogy a mérete növekedett, abból nyilvánvaló volt, hogy ez bizony egyenesen felénk tart. Úgyhogy nyilván volt csóva is, és – figyelembe véve a felüljáró tájolasát – talán az Egyesült Királyságból vagy Izlandról egy csíknak is látszott, de onnan, ahol én álltam, csak némi füstgyűrűnek tűnt az izzó szikladarab körül. Mindebből pedig már bizonyára nyilvánvaló mindenki számára, ami akkor már nekem is kezdett leesni, hogy ez a meteorit bizony egyenesen a homlokomat célozta meg. Természetesen, látva a velem épp farkasszemet néző üstökös vagy micsoda méretét, illetve nagyjából ismerve a hozzá hasonló égitestek becsapódási szokásait, ez várhatóan az enyémen kívül tőlem relatív messze elhelyezkedő egyéb homlokokat is érinteni fog.

A többi járókelőhöz hasonlóan én is lefagytam. Nem volt sikítózva rohangálás – nem mintha sok értelme lett volna – csak a döbbenet csöndje. A forgalom is szépen lassal elhalkult, ahogy egyre többen álltak meg és bámulták a szó szerint egy egész életre szóló látványosságot. Mondanám, hogy az utolsó pillanatokban már csak a meteorit zúgása töltötte be a teret, de még az sem, aminek az oka nyilván az, hogy a köztünk levő távolság a hang sebességénél gyorsabban csökkent.

Nem tudom, hogy a többiek fejében mi járt, de engem ez a dolog teljesen váratlanul ért. Mármost, nyilván senki sem állítja úgy össze a napirendjét, hogy valahova, mondjuk az ebéd és az uzsonna közé betervez egy globális kihalást, ami az aktuális látvány alapján most egyértelműen borítékolható volt, de én úgy általában nem hittem az ilyesmiben. Tudom, hogy a tudomány jelenlegi hivatalos álláspontja szerint már előfordult ilyen, ami az összes dinoszaurusznak is szimpatizánsaiknak fájó emlék és a NASA állandóan az eget fürkészi, mikor jön a következő ilyen. Viszont az én világképemet alapvetően a Biblia határozza meg és bár nem állíthatom, hogy mindent pontosan értek, amit abban leírva találok, az emberiség egy Földet ért meteorit találat általi kihalását valahogy sehogy sem tudnám összeegyeztetni a Szentírásban rögzített egyik próféciával sem. De ahogy mondani szokták, a tények makacs dolgok és

bár nem vagyok a téma szakértője, de ez a kódarab elég nagynak tűnt ahhoz, hogy komoly galibát okozzon. Azonban túl sok időm nem volt ezen gondolkodni, mivel időközben már a részletek is kezdtek kivehetővé válni a közeledő sziklán és ez az állapot – gondolom mondanom sem kell – nem tartott túl sokáig.

Bekövetkezett a becsapódás. Az eredmény azonban nem az lett, amire a legtöbben számítanának ilyen esetben, ugyanis nem borult lángba a fél világ és söpörte el a másik felét a lökéshullám vagy tizenöt és félszer. Egy darabig ugyan nem láttam semmit a portól és füsttől, de a meglepetések első sorában szerepelt a tény, hogy még élek. De nem csak én, szinte minden más érintett is. A városban ugyan keletkeztek károk, de azok inkább „csak” egy kiadós földrengés erejére emlékeztettek. A megrongálódott épületek között összetört autók és kisebb-nagyobb sérülésekkel frissen ellátott emberek vettek körül. Jómagam semmilyen sérülést nem éreztem, de – szintén meglepő módon – nem is nagyon foglalkoztatott a kérdés, mivel már a következő váratlan dolog kötötte le a figyelmem. A felüljáró alatt, azzal párhuzamosan vagy negyven méter hosszúságban az útburkolat felhasadt és tőlem távolabbi aszfaltréteg pár méter magasan felpenderedett, mintha egy óriás konzervnyitó szaladt volna végig rajta, feltárva, amit a föld magában rejtett.

Először azt hittem, hogy csak a metróállomás vált láthatóvá, végtére is itt a Nyugatinál ez nem lenne meglepő, de valami nem stimmelt. A metró szűk terei helyett egy olyan föld alatti komplexumba nyertünk betekintést, ami jóval tágasabb, mi több, talán az egész város alatt elterül. Ráadásul az ősrég metrókocsik helyett mindenféle futurisztikus külsejű járművek közlekedtek és a legkülönbözőbb színes fények villogtak, mintha valami kifejezetten látványosnak szánt sci-fi-ben egy űrállomás belső tere lenne. A meglepetések sora azzal vált teljessé, amikor kiderült, hogy azok, akik odalent közlekedtek, nem is emberek. Később a hírekből megtudtam, hogy ezen igen szokatlan aszteroida becsapódás a világon mindenhol hasonló jelenséget eredményezett, feltárult egy, a hétköznapi emberek számára ismeretlen föld alatti világ. A híradó arról is beszámolt, hogy tulajdonképp a felszín alatt már nagyon régóta idegenek élnek és a világ minden kormánya tisztában volt ezzel. Titokban valamilyen kapcsolatban is álltak velük, annak érdekében, hogy a békés egymás mellett (pontosabban egymás alatt-fölött) élés megvalósulhasson.

Mint később kiderült erre elég nyomós okuk volt. Az idegenek technikailag legalább annyira fejlettek voltak, mint mi emberek és létszámban sem sokkal maradtak el tőlünk, így kiebrudalni őket a bolygóról nem lett volna egyszerű. Viszont a létformájukból adódó különbségekből fakadóan nem volt triviális megoldani az együttélést sem velük, ezért a két csoport vezetői inkább úgy döntöttek, hogy mindenki számára az a legjobb, hogy bár a bolygón osztoznunk kell, de az élettereink legyenek elszeparálva. Valamivel később a saját káromon kellett megtapasztalnom, hogy ez a döntés nem feltétlenül volt rossz.

De azután, hogy ez a föld alatti világ és vele együtt a titok is napvilágot látott többé nem volt visszaút. Az emberekkel nem lehetett elfeledtetni, amit láttak és természetesen mindenféle polgárjogi, természetvédő és egyéb mozgalmak követelték minkét oldalon, hogy egy jóval integráltabb együttélés valósuljon meg. Számos törvény és szabályozás született annak érdekében, hogy az idegenek és az emberek interakciói minél kevesebb súrlódást okozzanak. Mint arra már céloztam, erre nagy szükség is volt, mivel az idegenek egy része például zöld, zselére emlékeztető testtel rendelkezett és bár a létfenntartáshoz erre nem volt feltétlenül szüksége, szülőbolygóján ahhoz volt szokva, hogy amit el akart fogyasztani, azt egyszerűen körbefolyta, majd megemésztette. A két méternél valamivel magasabb és bő egy méter széles kuglóf formájú lények számára az ember pont belefért az ily módon fogyasztható kategóriába.

A közös élettér használat kezdeti szakaszában sajnos egyszer én is szembesültem ezzel a problémával, amikor egy ilyen lény belsejébe kerültem. Furcsamód, annak ellenére, hogy

hermetikusan el voltam zárva a külvilágtól, mégsem kezdtem el fuldokolni. Viszont azonnal közvetlen kapcsolatba kerültem a lény tudatával, amire más módon korábban nem volt lehetőség, mivel a kommunikációs formáink között áthidalhatatlannak tűnő szakadék tátongott. A tudataink kapcsolata nem jelentett valami nagyon elvont, pszichedelikus dolgot, pusztán annyit, hogy a neki szánt gondolataimat „hallotta” és megértette, valamit ez visszafelé is működött. Az előbb már vázolt szituációban való „beszélgetésünk” valahogy így zajlott.

- Na, de kérem – „gondoltam” felháborodva – miféle viselkedés ez?!
- Elnézését kérem – szabódott az idegen és „hangsúlyából” éreztem, hogy ha lenne szeme, most lesütné – csak tudja, a megszokás.
- Nézze, megértem – próbáltam empatikusnak tünni – Önnek sem egyszerű az új helyzethez alkalmazkodni, de azért vannak határok ...
- Igen, tudom, csak hát ... tudja ... a megszokás. Önök, ha jól tudom, úgy mondják, gerincvelői reflex – „gondolta” és nem tudtam eldönteni, hogy ez most poén akart-e lenni.
- Mint mondtam megértem, de most már kérem engedjen el – erősködtem.
- Az nem olyan egyszerű...
- Micsoda?!? – fortyantam fel – Tessék engem azonnal kiköpni!
- Hát, éppen megtehetném ... csak hát ...
- ??? – pislogtam ki homályossá vált külvilágba, ahol minden erősen zöldes árnyalatot kapott.
- Nézze. Önnek teljesen igaza van, de higgye el, az Önnek nem lenne célszerű.
- Hát ezt meg hogy érti?
- A helyzet az, hogy az emésztés folyamata már elkezdődött és hát ... hogy is fogalmazzak ... az Ön vázszerkezete már súlyosan károsodott.
- Máris?
- Attól tartok. Már megemésztettem a csontjait, ha most kiköpném, már lábra sem tudna állni – győzködött.
- Az nem számít – erősködtem – itt kérem elvekről van szó. Követelem, hogy azonnal köpjön ki!
- Ahogy óhajtja és még egyszer elnézését kérem.

Ezen a ponton a kommunikációs csatorna a testi érintkezéssel együtt megszűnt. Sajnos azonban a lénynek tökéletesen igaza volt, valóban oda lett a fizikai tartásom. Azt mondjuk nem értettem, hogy hogyan lehetséges, hogy azzal, hogy körülvevett, miképpen tudott belülről kifelé elkezdni megemészteni és nem fordítva, de ki tudja hogyan működnek a zöld, zselészerű lények. Lehet, hogy olyanok, mint a mikro. A másik meglepetés pedig az volt, hogy bár a fizikai mozgásképességem odalett, ettől még életben maradtam, sőt mi több, valamilyen rejtélyes oknál fogva a létfenntartási képességeim sem romlottak és így a várható élettartamom sem csökkent. Viszont – talán az elhúzódo vita miatt – sajnos nem csak a csontok lettek oda, ami azt illeti, valójában szinte csak egy bőr maradtam, tudattal.

Szerencsére a feleségem gyorsan alkalmazkodott a helyzethez és nem csinált nagy ügyet belőle. Tudomásul vette, hogy mindenhová neki kell elvinnie és csak úgy tudok csinálni bármit is, ha abban ő is részt vesz. Viszonylag hamar rájöttünk, hogy a legegyszerűbb, ha egyszerűen felvesz, mint egy köpenyt, vagy pontosabban, mint valami neoprén bűvárruhát. Valójában annyira passzoltam rá, hogy ha felhúzott, akkor csak abból lehetett észrevenni, hogy nincs egyedül, hogy az orra hegyétől kicsit visszább volt egy kis púpocska, ugyanis nem egyforma hosszú az orrunk. Ezt az esztétikai hátrányt leszámítva tulajdonképpen ugyanolyan jól elvöltünk mint addig, sőt. Az új helyzetből fakadóan szinte folyamatosan együtt voltunk és én ennek örültem. Úgy tűnt a Judit sem bánja. Nem tudom, hogy a lényvel való korábbi érintkezés vagy más ok miatt, de már a feleségemmel is tudtunk gondolati szinten kommunikálni és jóval gördülékenyebbé tette a közös életünket és a házasságunkban a „lesznek ketten egy test” egészen új értelmet nyert.